

0722 – 22. juli

Om jeg har profetisk gave og forstår alle hemmeligheter og har all kunnskap, og om jeg har all tro, så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, er jeg ingenting. 1Kor 13: 2.

Det er en alvorlig tilstand når en finere form for egenrettferdighet vil gjøre vår kjærlighet og denne praktisert i aktiv tjeneste, til frelsesvei.

Så har vi på den andre side kristne som har lært den store hovedsannheten om at vi blir rettferdiggjort ufortjent utelukkende ved troen på Kristus. Gjennom denne troen har de også fått den nye himmelske kjærligheten. Men etter en tid begynner de å bli kalde og døde. Og nå mister de mer og mer av kjærligheten, både i hjertet, og av utslag i praksis. Nå synes de bare å «leve for seg selv».

Dels ser vi at de nå også har lett for å trøste seg selv overfor denne tilstanden med at vi blir nå tross alt bare frelst av nåde ved troen, – som om vi skulle kunne bli frelst ved en tro som ikke skaper noen kjærlighet.

Det er særlig overfor dette alvorlige bedraget at vi ofte og alvorlig bør ta inn over oss det Herrens ord lærer oss i dette spørsmålet. Det er sant at vi blir rettferdiggjort utelukkende av Guds nåde ved troen på den kjærlighet Gud elsket oss med i Kristus, og ikke gjennom noen vår kjærlighet. Men det er ikke sant at vi blir rettferdiggjort gjennom en tro som ikke virker kjærlighet.

Nei, sier apostelen, «om jeg har all tro, så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, er jeg ingenting». «Det er like umulig at den levende troen kan være uten kjærlighet, som at ilden kan være uten varme» (Luther). Når Skriften lærer at vi blir rettferdiggjort bare ved tro, menes det bare den tro som gjør hjertet levende og varmt i kjærlighet.

Herren Kristus sa: «Av dette skal alle forstå at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre». Og Johannes gjentar stadig i sitt første brev at det er nettopp gjennom kjærligheten «vi vet at vi er av sannheten», at «vi er Guds barn», at «vi er født av Gud».

Hvis vi en gang har kommet til troen, husker vi også hvordan vi da fikk en ny, brennende kjærlighet i hjertene våre. Ikke bare til den nådige Gud, som forlater alle våre synder, men også til vår neste. Vi får både en «broderkjærlighet» til alle dem som tror og elsker Jesus. Men også en «allmenn kjærlighet», slik at vi i inderlig omsorg er opptatt med at alle mennesker må bli frelst.

Men hvis vi nå ikke lenger har denne hellige kjærligheten, hvordan er det da med vår tro? Vår frelsesvisshet kan være så varm og sterk den vil, og vårt åndelige lys stort. Men vår tro er nå på tross av alt dette bare et dødt bilde av hva den en gang var, fordi den nå ikke lenger virker noen kjærlighet.

Legg bare merke til hvor store og prisverdige gjerninger Herren Kristus fant hos engelen for menigheten i Efesos. Likevel hadde han forlatt sin første kjærlighet. Og dette viser Kristus var så alvorlig et tegn, ja, så stort et frafall, at hvis det ikke skjedde en omvendelse, ville hans lysestake bli flyttet fra sitt sted.

«Jeg vet om dine gjerninger», sier Herren, «arbeidet ditt, tålmodigheten din, og at du ikke kan tåle dem som er onde. Og du har prøvd dem som sier de er aposteler, og ikke er det, og du har funnet ut

at de er løgnere. Og du har holdt ut, og du har tålmodighet, og du har arbeidet for mitt navns skyld uten å bli trett. Likevel har jeg dette imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet. Tenk deg derfor om hvor du har falt fra! Omvend deg og gjør de første gjerningene, ellers skal jeg brått komme over deg og flytte lysestaken din fra sitt sted, hvis du ikke omvender deg».

Her ser vi at kjærligheten er noe spesielt i hjertet. Og vi kan ha mistet den selv midt i så prisverdig virksomhet, så kraftige og kristelige gjerninger som dem Kristus nevner her. Hvis nemlig nå ikke lenger våre synder driver oss på kne ved Jesu føtter, men vi tvert imot er selvgode og derfor heller ikke blir tent opp i kjærlighet til brødrene.

At en selv med de mest åndelige gjerninger kan savne denne kjærligheten, det viser jo også nettopp apostelen når han sier: «Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, er jeg blitt en lydende malm eller en klingende bjelle. Og om jeg har profetisk gave og forstår alle hemmeligheter, om jeg gir bort alt det jeg eier til mat for de fattige, og om jeg gir mitt legeme til å brennes (som martyrene på bålet), men ikke har kjærlighet, så gagnar det meg ingenting».

Ja, slik forholdet her blir skildret, burde det sannelig vekke oss alle til å spørre oss selv innfor Herrens åsyn hvordan vi har det med kjærligheten.

Vi ser jo både av Kristi og apostelens ord, at hvordan vi enn er, tror eller gjør, så er alt sammen bare et falskt bedrag, hvor kristelig og pent det enn synes, – hvis ikke vi har denne virkelige kjærligheten i hjertet, som fødes ved troen og nåden.

Måtte vi virkelig holde dette klart for oss alle vårt livs dager!